

Sygn. akt II K 649/16

RKS (...)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SR Joanna Becińska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Joanna Rybińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Moniki Barskiej

po rozpoznaniu w dniu 13.06.2017r., 26.10.2017r., 23.11.2017r.

sprawy:

M. W. (1) urodz. (...) w W.

syna P., M. zd., K.

oskarżonego o to, że:

pełniąc funkcję prezesa (...) z siedzibą w W. przy ul. (...), w okresie od 1 do 15 czerwca 015 roku, urządzał gry na automatach:

- (...) G. (...) o numerze (...);

- (...) o numerze (...);

- (...) M. (...) o numerze H. (...);

Ustawionych w lokalu o nazwie (...) w T. przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy z 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych

- tj. o przestępstwo skarbowe określone w art 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

orzeka:

I. Uznaje oskarżonego M. W. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, tj. przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks i za to na podstawie art. 107 § 1 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych;

II. Na mocy art. 30 § 5 kks orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci automatów do gier (...) G. (...) o numerze (...), (...)o numerze (...), (...) M. (...) o numerze H. (...) wraz ze środkami pieniężnymi

a także gotówki w kwocie 45 złotych znajdujących się w magazynie (...) w T. pod pozycją magazynową (...) i na koncie sum depozytowych (...)w T.;

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.500 (jednego tysiąca pięciuset) złotych tytułem opłaty sądowej i obciąża go wydatkami w wysokości (...),60 (jeden tysiąc pięćset czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) złotych.

Sygn. akt II K 649/16

UZASADNIENIE

D. G. prowadził w T. przy ul. (...) lokal (...). W lokalu urządzone były gry na automatach wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych. Po kontroli jaka miała miejsce w lutym 2015r. lokal przez pewien czas był nieczynny, automaty zostały zabrane. Po świętach wielkanocnych w lokalu została zatrudniona M. W. (2). Pracowała na stanowisku osoby dbającej o porządek.

(dowód: zeznania świadka M. W. (2) k. 9v, 308v-309)

M. W. (1) był (...) (...) sp. z o. o. z siedzibą w T. przy ul. (...). W dniu 1 czerwca 2015r. zawarł w imieniu spółki z wydzierżawiającym M. D. G. umowę na dzierżawę części lokalu, z umożliwieniem zainstalowania urządzeń do gier. Od tego dnia w lokalu (...) M. W. (1) urządzał gry na automatach: (...) G. (...) o numerze (...), (...) o numerze (...), (...) M. (...) o numerze H. (...).

(dowód: umowa dzierżawy k. 61-63, lista urządzeń k. 64)

W dniu 15 czerwca 2015 r. funkcjonariusze (...) w T. dokonali kontroli z zakresu urządzeń i prowadzenia gier hazardowych w lokalu (...) przy ul. (...) w T.. Kontrola została przeprowadzona w obecności M. W. (2). W toku kontroli ujawniono, że w lokalu znajdują się trzy włączone i udostępnione do gier automaty. Były to automaty (...) G. (...) o numerze (...), (...) o numerze (...), (...) M. (...) o numerze H. (...). Właścicielem tych automatów była spółka (...) Sp. z o. o. w T.. Prezesem Zarządu tej spółki był M. W. (1).

Przeprowadzono eksperyment, w wyniku którego ujawniono mechanizm działania urządzeń. Warunkiem uruchomienia automatów było zakredytowanie ich przez grającego wybraną kwotą pieniędzy, za którą grający otrzymywał określoną liczbę punktów kredytowych. Gra na zabezpieczonych urządzeniach miała charakter losowy, w związku z powyższym badane urządzenia spełniały kryterium automatów do gier w rozumieniu ustawy o grach hazardowych.

/dowód: protokół z kontroli urządzenia i prowadzenia gier hazardowych k. 2-4kt, opinia biegłego sądowego R. R. z dnia 4.09.2017 r. k. 314-325 akt/

M. W. (1) ma 44 lata, jedno dziecko, prowadził działalność gospodarczą z czego uzyskiwał dochód w wysokości około 10.000 złotych miesięcznie. Był dotychczas karany sędownie za przestępstwa skarbowe z art. 107 kks aż 83 razy.

/dowód: karta karna k. 398-405 akt/

M. W. (1) został oskarżony o to, że pełniąc funkcję prezesa Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...), w okresie od 1 do 15 czerwca 2015 roku, urządzał gry na automatach:

- (...) G. (...) o numerze (...);

- (...) o numerze (...);

- (...) M. (...) o numerze H. (...);

ustawionych w lokalu o nazwie (...) w T. przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy z 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych

- tj. o przestępstwo skarbowe określone w art 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

M. W. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i odmówił składania wyjaśnień (k. 85- 86). Na etapie postępowania jurysdykcyjnego, oskarżony złożył wniosek o przeprowadzenie dowodu ze złożonych przez niego wyjaśnień w charakterze oskarżonego przez Sądem Rejonowym w Ostródzie w sprawie II K 230/16 w dniu 22 maja 2017r. Ze złożonych wówczas przez oskarżonego wyjaśnień wynika, że nie kwestionuje on faktu, że urządzenia wstawiane były do różnych lokali, a kwestionuje winę. W tym zakresie M. W. (1) powołał się na wątpliwości co do interpretacji przepisów ustawy o grach hazardowych, wydawanie w stosunku do niego licznych wyroków uniewinniających, postanowień o umorzeniu dochodzeń, interpretacje indywidualne Ministra Finansów i opinie autorytetów w dziedzinie prawa jeśli chodzi o interpretację przepisów ustawy o grach hazardowych.

Sąd nie mógł dać wiary wyjaśnieniom oskarżonego w szczególności tym odnoszącym się do braku świadomości nielegalności urządzenia gier na automatach. Oskarżony na poparcie swoich twierdzeń złożył do akt rozstrzygnięcia korzystne dla niego. Wskazać jednak należy, że już w dniu 22 grudnia 2011r. (a więc cztery lata przed popełnieniem niniejszego przestępstwa) wobec oskarżonego wydane zostało postanowienie o umorzeniu postępowania przez Sąd Rejonowy w Elblągu w sprawie VIII Ks 257/11, gdzie sąd w uzasadnieniu wyraźnie wskazał, że dalsze urządzenie gier na automatach skutkować będzie uznaniem świadomości działania sprawców i umyślnością ich działania (k. 390-391). W tamtej sprawie oskarżony M. W. (1) przedłożył prywatne opinie dotyczące wykorzystywanych urządzeń, co stanowiło podstawę ustaleń w zakresie braku zawinienia. Co więcej, oskarżony M. W. (1) urządzając gry na automatach objęte niniejszym postępowaniem był już prawomocnie skazany za przestępstwo podobne (wyrok Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 17 kwietnia 2014r. w sprawie VIII K 504/12, który uprawomocnił się w dniu 21 stycznia 2015r. (k. 89) Wobec tak obiektywnych dowodów oskarżony nie może się powoływać na prywatne opinie prawne dla legalizowania swoich działań .

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka M. W. (2) z postępowania przygotowawczego. Tam świadek wprost zeznała, kto i na jakim stanowisku ją zatrudnił, co należało do jej obowiązków. Przed sądem świadek wskazywała, że nie wie kto prowadził lokal, kto ją zatrudnił. Niewątpliwie świadek składając zeznania odmiennej treści chciała chronić byłego pracodawcę przed ewentualną odpowiedzialnością karną. W tym zakresie zeznania świadka i tak miały marginalne znaczenie jeśli chodzi o okoliczności istotne z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego.

Powołana w niniejszej sprawie opinia **biegłego z zakresu informatyki i telekomunikacji i automatu do gier** R. R. (k. 314-325) pozwoliła ustalić, że urządzenia należące do oskarżonego służyły do celów komercyjnych. Warunkiem uruchomienia automatu było zakredytowanie go przez grającego gotówką w wysokości zależnej od liści punktów przeznaczonych na rozgrywanie udostępnionych gier losowych. Zatrzymane w niniejszej sprawie automaty umożliwiały rozgrywanie gier o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gra zawiera element losowości (art. 2 ust. 3 ustawy o grach hazardowych z dnia 19 listopada 2009r). Biegły stwierdził, że gry prowadzone na badanych urządzeniach spełniają kryteria gier na automatach w rozumieniu ustawy o grach hazardowych z dnia 19 listopada 2009r.

Biegły poczynił ustalenia, które oparł na analizie dokumentów, jak również wynikach osobiście przeprowadzonych badań, oględzinach i eksperymentach przeprowadzonych na trzech automatach. Opinię tę, w stosunku do każdego automatu, Sąd uznał za wiarygodną i podzielił zawarte w nich wnioski. Zostały one sporządzone w sposób fachowy i rzetelny przez specjalistę dysponującego odpowiednimi kwalifikacjami, a wszelkie wnioski w niej zawarte zostały należycie umotywowane. Sąd podzielił sposób argumentowania podany przez biegłego.

Artykuł 107 § 1 kks penalizuje nielegalne urządzenie lub prowadzenie gier i zakładów wzajemnych. Naruszając porządek prawny w zakresie urządzania i prowadzenia gier i zakładów wzajemnych, sprawca godzi w interes finansów publicznych oraz monopol państwa w tej sferze. Konstrukcja przepisu art. 107 kks określa typ czynu zabronionego nie

tylko w przepisie go statuującym, ale również w przepisach koniecznych do odczytania treści znamion ustawowych. Przepis ten stanowi więc normę blankietową, a wypełniają go przepisy prawa administracyjnego – w tym wypadku przepisy ustawy o grach hazardowych z dnia 19 listopada 2009 roku (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 z późn. zm.). Tam też ujęto ograniczenia, których naruszenie skutkować będzie odpowiedzialnością karną skarbową. Dodać należy, że dopuszczalność dookreślenia dyspozycji przepisu karnego regulacjami innej ustawy potwierdził już Trybunał Konstytucyjny – wyrokiem z dnia 13.01.2005r. - sygn. akt P 15/02 (publ. OTK-A 2005, nr1, poz. 4). Przedmiotem pytania do Trybunału Konstytucyjnego w ww. sprawie była interpretacja “wygranej rzeczowej” występującej w treści art. 2 ust. 1 i 2a nieobowiązującej już Ustawy o grach i zakładach wzajemnych (Dz.U. 2004 Nr 4, poz. 27). Pojęcie to powodowało istotne rozbieżności w orzecznictwie. Dotyczyły one w szczególności tego, czy możliwość kontynuacji gry na automacie może być uznana za "wygraną rzeczową". Zdaniem Sądu Najwyższego "wygraną rzeczową", w rozumieniu przepisów poprzedniej ustawy o grach i zakładach wzajemnych, było nie tylko uzyskanie własności rzeczy, lecz także nabycie uprawnienia do korzystania z rzeczy na podstawie innego tytułu prawnego (zob. uchw. SN z 24.11.1999 r., I KZP 39/99, OSNKW 2000, Nr 1–2 poz. 9; zob. także glosy Górniok, OSP 2000, Nr 6, poz. 96 oraz Kosińskiego, MoPod 2000, Nr 10, s. 27).

Art. 3 Ustawy o grach hazardowych wyraźnie stanowi, że urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych, gier w karty i gier na automatach jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w tej ustawie. Prowadzenie zaś działalności w zakresie gier liczbowych, loterii pieniężnych i gry telebingo oraz gier na automatach stanowi monopol państwa. Wykonywanie tego monopolu należy do ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa, który w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, w tym celu tworzy jednoosobowe spółki Skarbu Państwa (zob. art. 5 ust. 1 i 2 powyższej Ustawy).

Art. 6 ust. 1 tejże Ustawy w aktualnie obowiązującym brzmieniu stanowi, że działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości i gier na automatach może być prowadzona po uzyskaniu koncesji na kasyno gry, z zastrzeżeniem art. 5 ust. 1 i 1b oraz art. 6a ust. 2.

Z kolei w myśl art. 23a tej samej ustawy: Automaty do gier, urządzenia losujące i urządzenia do gier mogą być eksploatowane przez podmioty posiadające koncesję lub zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie gier losowych lub gier na automatach oraz przez podmioty wykonujące monopol państwa, po ich zarejestrowaniu przez naczelnika urzędu celno-skarbowego. Powyższy obowiązek nie dotyczy terminali w kolekturach gier liczbowych służących do urządzania gier liczbowych lub sprzedaży loterii pieniężnych oraz urządzeń służących do urządzania gier liczbowych lub loterii pieniężnych urządzanych na terytorium więcej niż jednego państwa (gry multijurysdykcyjne).

Kwestią konieczności notyfikacji przepisów technicznych zajmował się w swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy. Początkowo zajął stanowisko, że ustawa o grach hazardowych zawiera przepisy techniczne, które przed ich uchwaleniem, powinny być notyfikowane. Kwestia ta została przyznana wprost w orzecznictwie Sądu Najwyższego - vide postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 r., w sygn. I KZP 15/13. Jednocześnie nie rozstrzygnięty został wówczas spór o skutek takiego zaniechania notyfikacji.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego, zapoczątkowanym wskazanym postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 r., w sygn. I KZP 15/13, wyrok Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2014 o sygn. akt IV KK 183/13 przyjmowano, że sądy nie mogą automatycznie, powołując się na brak notyfikacji przepisów technicznych zawartych w ustawie o grach hazardowych, odmówić ich stosowania. W tym postanowieniu stwierdzono, że naruszenie wynikającego z dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2006 r. obowiązku notyfikacji przepisów technicznych ma charakter naruszenia trybu ustawodawczego, którego konstytucyjność może być badana wyłącznie w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym.

W poglądach części doktryny i w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2014r. w sygn. II KK 55/14 zaprezentowano inne stanowisko w kwestii wpływu braku notyfikacji przepisów technicznych zawartych w ustawie o grach hazardowych na możliwość stosowania przepisów tej ustawy. W postanowieniu Sądu Najwyższego w sygn. II KK 55/14 wyrażono pogląd, że art. 14 ustawy o grach hazardowych to przepis techniczny w rozumieniu dyrektywy 98/34/

WE, który nie został notyfikowany Komisji Europejskiej to przepis bezskuteczny. Zachowanie osób stawających pod zarzutem czynu z art. 107 § 1 kks nie może wyczerpać znamion przestępstwa z art. 107 § 1kks z uwagi na to, że doprecyzowaniem tego blankietowego przepisu jest „bezsuteczny” przepis art. 14 cytowanej ustawy.

Stanowisko zawarte w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2014r. w sygn. II KK 55/14, na tle innych orzeczeń Sądu Najwyższego w sprawach o czyny z art.107§1kks, było jednak odosobnione. Wystarczy wskazać na treść postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2014r. w sygn. II KK 155/14, w którym podzielono pogląd reprezentowany we wcześniejszych orzeczeniach Sądu Najwyższego: postanowieniu z dnia 28 listopada 2013 r., w sygn. I KZP 15/13, wyroku Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2014 o sygn. akt IV KK 183/13 .

Ponieważ kwestia charakteru zarówno przepisu art. 6 ust. 1 jak i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych w brzmieniu sprzed 3 września 2015r. wywoływała w orzecznictwie sądów wątpliwości, dało to Prokuratorowi Generalnemu asumpt do zwrócenia się do Sądu Najwyższego o rozstrzygnięcie występujących w judykaturze rozbieżności. Kwestia specyfiki m.in. normy art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych w pierwotnym brzmieniu, pod kątem jej technicznego charakteru, została ostatecznie kompleksowo zbadana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który w wyroku z dnia 13 października 2016 roku w sprawie C – 303/15 orzekł, że: „Artykuł 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 roku ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego w brzmieniu zmienionym na mocy dyrektywy 98/48/ WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 roku, należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy – art. 6 ust 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu tej dyrektywy, podlegających obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust 1 tej samej dyrektywy, którego naruszenie jest poddane sankcji w postaci braku możliwości stosowania takiego przepisu”. W uzasadnieniu stanowiska, Trybunał Sprawiedliwości UE przyjął, że takie przepisy, które uzależniają prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach od uzyskania koncesji na prowadzenie kasyna gry (art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych) nie stanowią „przepisów technicznych” w rozumieniu art. 1 pkt 3 dyrektywy 98/34, ponieważ nie odnoszą się one do produktu lub do jego opakowania jako takich oraz nie określają wymaganych cech produktu. Zdaniem Trybunału Sprawiedliwości UE, przepisy takie nie zaliczają się również do kategorii „zasad dotyczących usług” społeczeństwa informacyjnego w rozumieniu art. 1 pkt 5 dyrektywy 98/34, ponieważ nie dotyczy on „usług społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu art. 1 pkt 2 tej dyrektywy.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 19 stycznia 2017r. sygn. akt I KZP 17/16 podzielił powyższe stanowisko zawarte w orzeczeniu (...), a dodatkowo zaakcentował, że zastrzeżenie uczynione w końcowej części przepisu art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, iż chodzi tu o koncesje na prowadzenie kasyna gry, nie może być w takiej sytuacji poczynione jako powtórzenie, zawartego w art. 14 ust.1 cyt. ustawy ograniczenia, zwłaszcza, że pierwszy z powołanych przepisów dotyczy prowadzenia działalności, drugi zaś – urządzania gry. We wskazanej uchwale Sąd Najwyższy skonstatował, że przepis art. 6 ust 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych mógł i może nadal stanowić uzupełnienie normy blankietowej, zawartej w art. 107 § 1 kks, o ile okoliczności faktyczne konkretnej sprawy pozwalają na ustalenie, że przepis ten ma zastosowanie i został naruszony (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 roku, I KZP 1716). Sąd podziela w całości powyższe stanowisko Sądu Najwyższego.

Reasumując powyższe rozważania, art. 6 ust. 1 Ustawy o grach hazardowych nie posiada i nigdy nie posiadał charakteru technicznego.

W tym miejscu podkreślić należy czynność penalizowana sprawcza została w art. 107 § 1 kks określona jako "urządzanie" lub "prowadzenie" określonych w tym przepisie gier lub zakładów wzajemnych wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia. Niektórzy autorzy twierdzą, że "urządzanie" gry lub zakładu wzajemnego jest pojęciem węższym od ich "prowadzenia", gdyż to ostatnie obejmuje także takie działania, jak ustalanie zasad oraz systemu danej gry czy też wysokości wygranej (zob. Prusak, Kodeks, t. II, s. 773–774). Zdaniem innych autorów, z którymi wypada się zgodzić jest odwrotnie, tzn. zakres pojęcia "urządza" jest szerszy od "prowadzi", albowiem pod pojęciem "urządzania" należy rozumieć układanie systemu gry czy określanie wysokości wygranych,

podobnie jak wynajęcie i przystosowanie lokalu, zatrudnienie i przeszkolenie pracowników, organizowanie gry itp. Natomiast "prowadzenie" gry jest pojęciem węższym, ograniczonym zazwyczaj do wykonywania bezpośrednich czynności przy grze (zob. Kotowski, Kurzępa, Komentarz, 2007, s. 450). Za reprezentowanym tu poglądem wydaje się przemawiać treść przepisów aktualnej ustawy o grach hazardowych, która rozróżnia "prowadzenie działalności w zakresie gier i zakładów" (np. art. 1, 3, 6) oraz "bezpośrednie prowadzenie gry hazardowej" (art. 24 ust. 1 pkt 2). Jak się wydaje określenie "prowadzi" zawarte w treści art. 107 § 1 kks oznacza właśnie bezpośrednie prowadzenie gry hazardowej. "Urządzenie gry lub zakładu" obejmuje czynności niezbędne do rozpoczęcia określonej działalności (zob. V. Konarska-Wrzošek, T. Oczkowski, J. Skorupka, Prawo i postępowanie karne skarbowe, s. 323). Chodzi zasadniczo o zaprowadzenie czy uruchomienie działalności hazardowej w określonym miejscu, stąd też można zgodzić się z poglądem, że urządzenie gier i zakładów poprzedza czasowo ich "prowadzenie", to ostatnie bowiem dotyczy działalności już "urządzonej" (zob. P. Kardas, G. Łobuda, T. Razowski, Kodeks karny skarbowy, s. 827). W tym ujęciu "urządzić" grę oznacza mniej więcej tyle, co ją zorganizować, czyli doprowadzić do tego, aby mogła się odbyć. Strona podmiotowa czynu zabronionego z art. 107 § 1 kks obejmuje umyślność w obu postaciach zamiaru.

Do znamion ustawowych deliktu skarbowego z art. 107 § 1 kks należy także działanie wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia. Wyraźnie więc widać subsydiarność komentowanego przepisu wobec art. 3 Ustawy o grach hazardowych według którego urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych, gier na automatach jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w ustawie. Jest to zasada monopolu państwa w zakresie gier liczbowych, loterii pieniężnych i gry telebingo oraz m.in. formy organizacyjnej podmiotu zarządzającego grę czy zakład wzajemny, miejsca urządzenia (kasyna gry, salony gier bingo pieniężne, punkty przyjmowania zakładów itp.), zakazu reklamy i promocji określonych gier i zakładów wzajemnych, minimalnych wartości wygranych, regulaminów gier i zakładów wzajemnych, zabezpieczenia losów i innych dowodów udziału w grze przed sfalszowaniem lub przedwczesnym odczytaniem wyniku gry, granicy wiekowej dostępu do ośrodków gier czy punktów przyjmowania zakładów wzajemnych, rejestracji gości, świadectw zawodowych osób sprawujących zarząd nad ośrodkami gier i punktami przyjmowania zakładów oraz bezpośrednio prowadzących gry i zakłady, instalacji systemów służących kontroli przebiegu i prowadzenia gier itp.

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd uznał, że M. W. (1) wbrew przepisom ustawy urządził w okresie od 1 do 15 czerwca 2015 roku gry na automatach (...) G. (...) o numerze (...), (...) o numerze (...), (...) M. (...) o numerze H. (...). wbrew przepisom art. 6 ust. 1 oraz 23a ust. 1 ustawy z dnia 19.11.2009 r. o grach hazardowych, w szczególności bez wymaganego zezwolenia.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, pozwolił na ustalenie, że oskarżony przypisanego czynu dopuścił się z winy umyślnej w zamiarze co najmniej ewentualnym, bowiem co najmniej przewidywał, iż dopuszcza się czynu zabronionego i godził się na to. Fakt występowania rozbieżności w orzecznictwie sądów nie może sam w sobie stanowić powodów uchylecia odpowiedzialności oskarżonego. Należy podkreślić zasadę domniemania zgodności z prawem obowiązujących przepisów. Dopiero orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego może podważyć tę zasadę. Nie bez znaczenia, dla ustalenia świadomości i winy oskarżonego, miało ustalenie, że przed urządzeniem w niniejszej sprawie gier na automatach był już prawomocnie skazany za przestępstwo podobne.

Okolicznością obciążającą była uprzednia, wielokrotna karalność za przestępstwa podobne. Sąd przy wymiarze kary nie doszukał się okoliczności łagodzących.

Sąd wymierzył karę grzywny w ilości 150 dziennych przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna równoważna jest kwocie 100 zł. Zakreślając wymiar stawek dziennych Sąd miał na względzie stopień zawinienia i społecznej szkodliwości inkryminowanego czynu. Ustalając wymiar poszczególnych stawek dziennych w dolnej granicy zagrożenia ustawowego uwzględnił jego warunki osobiste, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe, w tym posiadanie dziecka na utrzymaniu (art. 23 § 3 kks). Reasumując, w ocenie Sądu orzeczonej kara spełni swe cele w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej.

Na podstawie art. 30 § 5 kks sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci automatów do gier (...) G. (...) o numerze (...), (...) o numerze (...), (...) M. (...) o numerze H. (...) wraz ze środkami pieniężnymi, a także gotówki 45 złotych, znajdujących się w magazynie (...) (...) w T. pod pozycją magazynową (...) i na koncie sum depozytowych.

Na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 627 kpk zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 1.500 złotych tytułem opłaty sądowej i obciążono go wydatkami poniesionymi w sprawie.